

Arrest

nr. 230 028 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2019 dient de verzoekende partij een visumaanvraag voor kort verblijf in bij de Duitse autoriteiten. De afgifte van het visum werd toegestaan. Het visum was geldig van 6 maart 2019 tot 5 juni 2019 voor dertig dagen met meerdere binnenkomsten.

1.2. Op 4 juli 2019 wordt door de stad Hasselt een meldingsfiche voorgenomen huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer T.Y.A., die over een A-kaart beschikt, opgesteld.

1.3. Op 27 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw :

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 ()

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

|x| de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 06/03/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 6.1 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verzoekers hebben middels het voornemen om in het huwelijk te treden hiervoor een ontvangstbewijs van huwelijksaangifte van de ambtenaar van burgerlijke stand van Stad Hasselt ontvangen met het voornemen om te huwen.

De voltrekking van het huwelijk werd bijgevolg uitgesteld ten einde een onderzoek te voeren naar het eventueel schijnkarakter hiervan. Deze beslissingen worden in bijlagen gevoegd en zijn uiteraard gekend aan verwerende partij.

Verzoekster dient persoonlijk aanwezig te zijn tijdens de gehele duur van het onderzoek en kan vanzelfsprekend het Rijk niet verlaten zolang dit onderzoek vanwege het Openbaar Ministerie niet beëindigd wordt.

Overeenkomstig art. 44 Wetboek IPR kan een huwelijk afgesloten worden in België in een van de volgende gevallen

- een van de toekomstige echtgenoten is Belg bij de voltrekking van het huwelijk.*
- een van de toekomstige echtgenoten heeft bij de voltrekking van het huwelijk zijn woonplaats in België.*
- een van de toekomstige echtgenoten heeft bij de voltrekking van het huwelijk sinds meer dan drie maanden zijn gewone verblijfplaats in België.*

Een gewone verblijfplaats is niet noodzakelijk legaal. Ook als men illegaal in België verblijft, mag men er trouwen als men aan de grondvoorwaarden om te huwen voldoet.

Zie ook de omzendbrief van 23 september '2004 bij het Wetboek IPR, subtitel K.

Het recht om te huwen is immers een subjectief recht dat bovendien ook verdragsrechtelijk (EVRM en BUPO) beschermd wordt.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht de staten om bij de uitvoering ervan rekening te houden met de gezins- en familiale situatie van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

"Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Uit het AD blijkt dat verzoekster - voorafgaand het treffen van de bestreden beslissing - een aangifte tot huwelijk heeft ingesteld bij de bevoegde ambtenaar van de burgerlijk stand, de welk niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekster een gezinsleven vormt met haar Belgische partner, doch stelt uitsluitend dat deze intentie tot huwelijk en het loutere samen wonen niet ipso facto een recht creëert op een verblijf.

De bestreden beslissing houdt derhalve op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid.

Dat verzoekster - zoals supra beschreven - in afwachting van het onderzoek van het OM uiteraard niet in staat is om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds"

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v. V., nr. 11.801, 27.05.2008).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

In tegenstelling tot de redenering van verwerende partij kan er aan de hand van de stukken van het AD worden geconcludeerd dat verzoekster effectief samenwoont met een Belgische onderdaan.

Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is en zulks niet wordt betwist door verwerende partij.

Verzoekster heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met haar partner, om reden dat zij samenwoont met hem en hij instaat voor de betaling van hun woonst en nutsvoorzieningen.

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). "

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- de duur van het verblijf in het land waaruit zij uitgewezen wordt: dit element wordt totaal niet onderzocht door verwerende partij.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar: aan de hand van de diverse stukken en de informatie vervat in de bestreden beslissing blijkt onstuitbaar dat verzoekster al reeds een geruime tijd één gezin vormt met haar Belgische partner en zij een aangifte tot huwelijk hebben ingesteld. Zulks wordt niet betwist door verwerende partij. Zij beleven een affectieve relatie samen.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekster één gezinsleven vormt met haar Belgische partner.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Ten overvloed van feit en recht blijkt dat verwerende partij in de bestreden beslissingen voornoemd onderzoek niet heeft gevoerd.

De relatie tussen verzoekster met haar partner valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken in het AD en de objectieve vaststellingen van verwerende partij.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden..

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de partner van verzoekster te verwachten om naar Rusland te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan heeft opgebouwd in België en tevens werkzaam is middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Aangezien verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van de desbetreffende bevel, rekening houdende met de gezins- en familiale situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing in casu het bevel om het grondgebied te verlaten die in casu werd getroffen opzichtsens verzoekster komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 6.1 en 13 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Er wordt verduidelijkt dat uit het overgemaakte paspoort en visum blijkt dat de verzoekende partij recht had op verblijf van dertig dagen vanaf 6 maart 2019 en bijgevolg het regelmatig verblijf nu is verstreken. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft, dat ook het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat het feit dat de verzoekende partij gescheiden wordt van haar partner van tijdelijke duur is, de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met deze elementen concludeert de gemachtigde dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Betreffende de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het bevel voorts gemotiveerd *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

De verzoekende partij betoogt, in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat zij een aangifte tot huwelijk heeft ingesteld. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij met voormelde omstandigheden rekening heeft gehouden doch hieromtrent heeft gemotiveerd dat dit de verzoekende partij geen automatisch recht geeft op verblijf en dat het feit dat de verzoekende partij gescheiden wordt van haar partner van

tijdelijke duur is, de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. De kritiek van de verzoekende partij faalt.

De Raad merkt ook nog op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij, doch hierover heeft gesteld dat het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft, dat ook het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat het feit dat de verzoekende partij gescheiden wordt van haar partner van tijdelijke duur is, de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Voorts wordt erop gewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven, dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat bovendien een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij heeft nagelaten de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM te onderzoeken, rekening houdende met haar gezins- en familiale situatie.

Bovendien, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan met welk privé- en gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over heeft gemotiveerd. Gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet aannemelijk maakt, toont zij overigens ook niet aan dat het de verwerende partij *in casu* toekwam over te gaan tot een belangenafweging.

Betreffende de overige elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij minderjarige kinderen in België heeft of gezondheidsproblemen heeft, zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat het de verwerende partij toekwam hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar speelt indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

3.5. De verzoekende partij wijst op het voornemen tot huwen en het uitstel van de voltrekking van het huwelijk met het oog op onderzoek naar een eventueel schijnhuwelijk, feiten die de verwerende partij bekend zijn. Zij stelt dat zij persoonlijk aanwezig dient te zijn tijdens de gehele duur van het onderzoek en vanzelfsprekend het Rijk niet kan verlaten zolang dit onderzoek niet beëindigd wordt. Zij wijst erop dat artikel 44 WIPR stelt dat een huwelijk kan afgesloten worden in België indien bij de voltrekking ervan één van de toekomstige echtgenoten Belg is, zijn woonplaats in België heeft of sinds meer dan drie maanden zijn gewone verblijfplaats in België heeft. Zij wijst erop dat een gewone verblijfplaats niet noodzakelijk legaal is, dat ook als men illegaal in België verblijft, men er mag trouwen als men aan de grondvoorwaarden om te huwen voldoet. De verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 23 september 2004 bij het WIPR, subtitel K en stelt dat het recht om te huwen een subjectief recht is dat bovendien ook verdragsrechtelijk beschermd wordt.

Het recht om te huwen wordt gewaarborgd door artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt de bestreden beslissing geen verbod in voor de verzoekende partij om in het huwelijk te treden en verhindert dit de verzoekende partij geenszins om te huwen. De Raad stelt vast dat het enkele feit dat een huwelijk eventueel kan afgesloten worden in België geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en zij aldus het grondgebied dient te verlaten. Er is de Raad geen wettelijke bepaling gekend, ook blijkt geen dergelijke bepaling uit de omzendbrief van 23 september 2004, die de verwerende partij verhindert om het illegaal verblijf van een vreemdeling vast te stellen en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, in geval hij een huwelijksaangifte heeft gedaan. Uit artikel 44 WIPR en het recht om te huwen conform het EVRM en het BUPO, kan een dergelijk verbod niet worden afgeleid. De Raad wijst erop dat zoals de omzendbrief van 23 september 2004 vermeldt, de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het louter feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft, wat *in casu* ook niet blijkt nu wel degelijk een huwelijksaangifte werd opgemaakt. Echter verhindert de aangifte van een huwelijk niet de vaststelling van illegaal verblijf en het afleveren omwille van voormelde reden van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij persoonlijk dient aanwezig te zijn tijdens de gehele duur van het onderzoek en vanzelfsprekend het Rijk niet kan verlaten zolang dit onderzoek niet beëindigd wordt, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan op grond van welke wettelijke bepaling zij zou gehouden zijn op het Belgische grondgebied te verblijven tijdens het onderzoek, noch blijkt dit uit

de door haar bij het verzoekschrift voorgelegde stukken met betrekking tot de huwelijksaangifte en het uitstel teneinde een onderzoek te voeren naar een eventueel schijnhuwelijk.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel blijkt op dit vlak niet.

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt voorts onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de

bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De verzoekende partij wijst op haar gezins- en privéleven daar zij in België een gezinsleven onderhoudt met haar partner, met wie zij samenwoont en met wie zij een aangifte tot huwelijk heeft gedaan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een huwelijksaangifte heeft gedaan en samenwoont met haar partner. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een affectieve relatie heeft met een Belgische onderdaan en met haar samenwoont, doch deze relatie geenszins verder toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar Belgische partner. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar beweerde partner kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen partners afgeleid worden. Ook uit het louter doen van een huwelijksaangifte kunnen dergelijke banden tussen partners niet worden afgeleid. De intentie tot huwen leidt er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de verzoekende partij en haar partner nog niet gehuwd zijn en dat een onderzoek lopende was. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het louter aanhalen dat zij een gezinsleven heeft met haar Belgische partner, doch stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staft en enkel herhaalt dat zij samenwoont en een huwelijksaangifte heeft gedaan. Ook waar de verzoekende partij stelt dat zij instaat voor de betaling van hun woonst en nutsvoorzieningen, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Hierbij dient bovendien vastgesteld te worden dat ook uit het loutere feit dat één persoon een woning en de nutsvoorzieningen betaalt terwijl ook een andere persoon in die woning verblijft, geenszins kan afgeleid worden dat er sprake is van een gezinsleven. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, geenszins aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij meent dat uit de diverse stukken, de bijgebrachte stukken in het administratief dossier en de informatie vervat in de bestreden beslissing en de objectieve vaststellingen van de verwerende partij, onstuitbaar en onomstootbaar blijkt dat zij al een ruime tijd één gezin vormt met haar partner en de familiale band voldoende hecht is, doch toont dit aldus geenszins aan. Uit de informatie uit de bestreden beslissing, met name dat zij een huwelijksaangifte heeft gedaan en samenwoont met haar partner, blijkt, zoals hiervoor aangegeven, niet dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Voorts laat de verzoekende partij na aan te geven uit welke stukken wel degelijk zou blijken dat er sprake is van duurzame banden met haar partner. De stukken van het administratief dossier, noch de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, bevatten dergelijke indicaties.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar partner, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relatie, aannemelijk.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat haar relatie automatisch onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De verzoekende partij toont immers niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar vermeende partner op het Belgische grondgebied. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Wat de intentie om te huwen betreft, wijst de Raad er nog op dat deze intentie hoe dan ook de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft, zoals door de verwerende partij terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op een gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De verwerende partij kon dan ook in het licht van artikel 8 van het EVRM terecht motiveren dat het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld en het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner, haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat een terugkeer naar haar land van herkomst, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven, dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat bovendien een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending

van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het feit dat de verwerende partij erop wees dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, toont de verzoekende partij geenszins aan waarom het de verwerende partij toekwam om rekening te houden met de duur van haar verblijf in België.

De verzoekende partij betoogt dat zij in afwachting van het onderzoek van het openbaar ministerie niet in staat is het grondgebied te verlaten, doch beperkt zich tot een blote bewering. Zoals reeds aangehaald blijkt nergens uit dat de verzoekende partij het grondgebied niet kan verlaten tijdens het voormelde onderzoek.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar vermeende partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit.

Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar vermeende partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, is het betoog van de verzoekende partij dat zij onmogelijk in het land van herkomst een familieleven kan leiden, dat zij aldaar geen familie heeft, dat het niet redelijk te verantwoorden is om van haar partner te verwachten om naar Rusland te verhuizen om aldaar een gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan heeft opgebouwd in België en tevens werkzaam is, niet dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht of motiveringsplicht om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij (uitgebreider) had moeten motiveren.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

3.7. In zoverre de verzoekende partij een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De verzoekende partij verduidelijkt geenszins welke elementen, die de verwerende partij nog niet waren gekend, zij had kunnen aanbrengen indien zij zou zijn gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing.

In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van een samenwoning met een vermeende partner op het Belgische grondgebied en de intentie van de verzoekende partij hem te huwen. De verwerende partij heeft hiermee rekening gehouden en gemotiveerd waarom dit het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat. Voorts is uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gebleken dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig gezinsleven heeft aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit bovenvermelde vaststellingen, dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of geldige verblijfstitel, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

3.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.10. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER